

lanok átadását szorgalmazza, adását mint örökös helyettesíti s épen e minősége folytán az örökösödési eljárást épen azon módon tartozik folytatni, a mely módon azt maga az örökös eszközölheti, mely felfogás által el lesz érve az, a mit szerző helyes nyomatékkal hangsúlyoz, hogy nevezetesen az örökös hitelezője által indított örökösödési eljárás a szó teljes értelmében vett, vagyis az örökösödés jogát egységesen felölelő eljárás legyen, a mint ez másként nem is lehet.

Tovább menve nem oszthatom szerző azon nézetét (második cím I. fejezet 38. §.), hogy a hagyatéktárgyaló bíróság a tárgyalásra meg nem jelent érdekelt felet (örökségi igénylőt) megjelenésre pénzbírság terhe alatt is szoríthatja. A gyámsági törvény 289. §-ának analogiájára fektetett ily gyakorlat nemcsak törvényeinkben nem gyökerezik, hanem nem is lenne indokolható ott, a hol kizárólag csak önjogu egyének vagyoni érdekéről van szó. Inkább még a gyámsági törvény 289. §-ához is szó férhetne, főleg a személyes megjelenési kötelezettséget tekintve, mely igen könnyen a felek ok nélküli zaklatására vezethet. (Erre már esetet is tapasztaltam.)

Végre nem tartom szerencsés megoldásnak (második cím I. fej. 31. §.) azon módot, melyet szerző a közszerzemény leltározásánál követendőül ajánl. Formaság ugyan, de mégis a fogalmak összezavarására vezet, ha szerző tanácsát követve a közszerzeményt mint az elhalt házastárs hagyatékát terhelő készpénzkövetelést leltározzák. Ily mesterséges leltár-összeállításnak sem elvi jogosultsága, sem gyakorlati haszna nincs s a közszerzemény jogfogalmát azon veszélynek teszi ki, hogy a leltár betűszerinti értelmét esetleg szorosan vevő hagyatéki bíróság a közszerzemény tárgyául vitatott vagyont egyszerűen átadná az örökösöknek, az özvegy házastársat pedig mint közönséges hagyatéki hitelezőt szerző szerint «a törvény rendes útjára» utasítaná. E helytelen formaság sokat árthatna a lényegnek s miután a nélkül is azt kell tapasztalunk, hogy a közszerzemény fogalma nálunk épen a mostani codificationalis vajadások közepette meglehetősen homályos képet kezd magára öltetni, nézetem szerint sokkal czélszerűbb azon határozott álláspontnál maradni, hogy a közszerzeményi igény mint tulajdonjogi igény szerepeljen s ily minőségben az örökségi igénynyel egyenlő jogi oltalomban részesíttessék.

Ezen pár észrevételem azonban legkevésbé sem módosítja azon előrebocsátott véleményemet, hogy szerző műve nemcsak a gyakorlatban szükségét van hivatva pótolni, hanem örökösödési eljárásunk elveinek tisztázásához is több tekintetben hozzá fog járulni. Ezen siker elérésében a mű átlátszó beosztásának és érthető s a talán kevésbé érdekes részletekben is eléggé vonzó előadási módjának nem csekély része lesz.

ENYICZKEI GÁBOR.

TÖRVÉNYKEZÉSI SZEMLE.

Lehet-e az örökösödési illetéket hagyatéki tárgyalás nélkül helyesen kiszabni?

A ki a hagyatéki eljárással csak kissé ismerős, tudni fogja azt, hogy az örökösödési illetéket hagyatéki tárgyalás nélkül helyesen kiszabni rendszerint nem lehet, s hogy a községi előljáróságok által közvetlenül az illetékkiszabási hivatalokhoz beküldött hagyatéki kimutatások alapján eszközölt kiszabás vagy az állam vagy a felek vagy mindkettőre nézve igazságtalan s káros.

Legyen szabad ez alkalommal ezen állítás igazságát, hosszas elméleti fejtegetések helyett, egy közjegyzői gyakorlatomban előfordult esettel igazolni.

R. községben meghalt az 1882. évben H. M. 16 éves hajadon végrendelet s lemenő örökösök hátrahagyása nélkül

halálesetét s hagyatéki leltárát a községi előljáróság az 1883. év vége felé felvette s miután a hivatalos beavatkozásnak szükségét nem látta, s a felmenő és oldalági örökösödés természetéről, nem különben az öröklött és szerzeményi vagyon közötti különbségről sejtelemmel sem birt, egyedüli örökösül az örökhagyónak életben lévő özvegy édesanyját nevezvén meg, a hagyatékot az illetékkiszabási hivatalnál bejelentette. Ezen hivatal mit sem törődve azzal, mikor bir törvényeink szerint az anya örökösödési joggal gyermeke után, kiveti az anyára az 1 % illetéket s hozzáadván még az elkésett bejelentésért egyszeresen felemelt illetéket, a maga részéről az ügyet elintézettnak tekinti.

Az özvegy ekkor a maga nevére akarván iratni a hagyatéki ingatlant, a hagyatéki eljárás megindítását kérelmezi. Az ügy hozzám kerülvén, a hagyatéki ingatlant feltüntető telekjegyzőkönyv megtekintése után láttam, hogy az örökhagyó kiskoru ezen vagyont apjától örökölte, s így tisztán apai ági öröklött vagyonról lehet szó, melyhez törvényeink szerint az anyának az özvegyi jogon kívül, melyre azonban nem gyermekének, de még férjének elhalta folytán s csakis újabb férjhez meneteleig tarthat számot, épen semmi joga nincs. Miután pedig a haláleset-felvételi jegyzőkönyvből az apai ági oldalakonok egészen kihagyattak, ennek kiegészítése végett megtettem a kellő lépéseket; a minék folytán kitünt, hogy az apai ágon 3 törzsön 9 oldalági örökös s azok között 2 kiskoru tart igényt a hagyatékhoz; a kik részére ezen hagyaték nagyon természetesen be is fog szavatoltatni, s az özvegy, *ki ellen az illeték befizetése iránt a végrehajtás elrendeltetett s foganatosított, vélt örökösödési jogától egészen el fog esni.*

Ezen esetről önkénytelenül felmerül az a kérdés: Megegyezik-e az állam tekintélyével s méltóságával, hogy pénzügyi közegei olyantól követeljenek örökösödési illetéket, a kit ugyanazon államnak igazságügyi közegei a fenálló törvények értelmében örökösnek el nem ismernek, kit az örökségben nemcsak nem védenek, de attól megfosztanak.

Az állampolgár annyit megkivánhat az államtól, hogy előbb ismertessék el örökösnek s úgy követeltessek tőle az örökös minőségéből eredő kincstári tartozás. Az adósságot olyantól behajtani, a ki még adósnak elismerve nem lett, az ésjog elveibe ütközik.

Észszerűleg tehát nem lehet s nem volna szabad az örökösödési illetéket kivetni addig, míg jogilag megállapítva nem lett, hogy a hagyaték kit, milyen arányban illet. De ezen jogi szemponttól eltekintve káros a most fenálló rendszertelenség úgy az államra, mint a felekre nézve.

A felvetett esetben ugyanis az állam 1 % illetéket követelt, holott a hagyatéki tárgyalás folytán az apai ágon távol álló oldalági örökösök 10 % fizetésére vannak kötelezve; s így ha a hagyatéki eljárás a fél kérelmére meg nem indítatik, az állam 9 % kárt szenvedett volna.

A félre nézve pedig káros ezen eljárás azért, mert ő kénytelen volt megfizetni olyan tartozást, mely őt tulajdonképpen nem terhelte, s ha talán felfolyamodása folytán visszakapná is az illetéktelenül fizetett összeget, ezt költség nélkül el nem éri, melyért és a kiállott jogtalan zaklatásért kárpótlást nem kap.

S mind e bajnak gyógyszere igen egyszerű: *a kötelező hagyatéki eljárás behozatala.* Dr. MARKÓ SÁNDOR,
kir. közjegyző.

A bűnügyi védelem kérdéséhez.

A *Jogt. Közl.* 1884. évi 51. számában SOMOGY JÁNOS kir. törvényszéki bíró ur igen érdekesen vázolja azt a sok defectust, mely a bűnügyi védelem terén nálunk még mindig létezik. A tisztelt cikkiró ur találóan fejtegeti azt a számos miseriát, mely akkor keletkezik, ha vádlott nem gondoskodik védőről.

De ép ily misériák erednek egy másik körülményből, mely a vidéken nem ugyan mindenütt, de mégis igen sok helyütt el van terjedve, s ez a *bűnügyi védelemre vállalkozó ügyvédek csekély száma*. Készakarva használjuk ezt a körüírítást, mert nem az alkalmas védőkben van hiány, csakhogy — mindig a vidékről s nem a fővárosról beszélünk — az ügyvédek legnagyobb része huzódik, csaknem fél a bűnügyi védelem elvállalásától és csak úgy vállalkozik, ha nolens-volens kénytelen vele.

S az idegenkedés ettől a valóban nemes, humánus s az ügyvédi kar hivatásával megegyező ténykedéstől, meg kell vallanunk, a látszólagos ellenmondás dacára is, viszonyaink közt könnyen megmagyarázható.

Az első ok erre az a — mondhatnók — souverain megvetés, melylyel ügyvédek egy része a büntettek, sőt általában a vádlottak iránt viseltetik, s melynek alapján csaknem méltóságukon alólinak, minden esetre azonban nagyon odiosusnak tartják a közönséges gonosztevők védelmére való vállalkozást. Ez a nézet azonban kivétel s így annál inkább felmentve érezzük magunkat czáfolatától, mert bővebben czáfolni teljes tévessége folytán felesleges is.

Sokkal fontosabb oka ennek az idegenkedésnek *polgári* peres eljárásunknak legnagyobb hiánya: az *írásbeliség*. A kereset beadásától egész a Curia ítéletének meghozataláig alig nyílik alkalma nálunk az ügyvédnek arra, hogy gyakorolja magát a szónoklásban, s így nem csoda, ha feszélyezve érzi magát a védők asztalánál, mert a védői tiszt nemcsak sokoldalú jogi képzettséget, nagy emberismeretet, hanem eloquentiát is kíván, az eloquentiának pedig első feltétele a nagy gyakorlat.

Az ügyvédi kar régi gárdájának tagjait, kik a megyei élet fénykorában, midőn a megye volt a politikai factorok egyik legfőbbike, eléggé hozzászoktak a gyakori szónokláshoz, ezeket meg az új codex tartóztatja vissza, melynek praecis definitióit, finom distinctióit még nem tudták megszokni azon chaoticus szabályozatlanság után, mely a codex készülte előtt az anyagi büntetőjog tekintetében létezett.

Ezenkívül még nem is lehet kívánni, hogy az ügyvéd, ki fáradságos munkával tartja fen magát és övéit, kedvvel fogjon oly tiszthez, mely iránt hajlamot nem érez magában, és mely sem anyagi előnnyel, sem moralis recompensatióval nem jutalmazza a fáradságot.

Ezen és sok más hasonló okból történik azután az, hogy egy-két fiatalabb ügyvédet kivéve — kik specialiter tanulmányokat tesznek és készülnek a védői tisztre — vidéken az ügyvédek legnagyobb része mindenkép menekülni óhajt ettől az általa tehernek tekintett védői kinevezéstől.

S ez okozza, hogyha valamely vádlott őt választja védőül, megköszöni s nem fogadja el a bizalmat, minek azután az lesz a következménye, hogy a vádlott úgy okoskodván, hogy ha az nem jön el, akit ő szeretne, más védőt nem választ, így a végtárgyalás szépen elnapoltatik.

És szintén ezen idegenkedés eredményezi azt, hogyha ilyen ügyvéd hivatalból lesz védőül kirendelve, mert lehetetlen, hogy folyton ugyanazt a 2—3 ügyvédet nevezzék ki védőnek, ezek physikailag is képtelenek erre, a hivatalból kirendelt ügyvéd a *tárgyalás előtti napon* bead egy kérvényt, melyben igen részletesen kifejti, hogy ezen és ezen okokból a kirendelést el nem fogadhatja s kéri magát a védői tiszt alól felmenteni. Erre aztán az elnök, vagy az illető referens kirendel egy új védőt. Ez kedvetlenül bejön a törvényszékhez, megnézi a bűnügyet s rémülve látja, hogy az egy nagy acta-csomó, melyet egy délután alatt egyáltalán nem lehet áttanulmányozni, siet haza — megírni egy beadványt, hogy a védői kirendelést el nem fogadhatja. Most azután azonnal kineveznek egy harmadikat. Jó szerencse, ha elfogadja, mert ellenkező esetben másnap reggel oly — hogy ne mondjuk — vadászatot kell a védő után tartani, mely sem az

ügyvédi kar tekintélyével, sem az igazságszolgáltatás méltóságával össze nem fér. De ha a harmadik kirendelt védő eljön is a tárgyalásra, akkor is kaptunk egy oly védőt, ki az ügyet nemcsak hogy nem tanulmányozta, de nem is hallott felőle, ki a vádlottakat soha sem látta: szóval ki nem hajlamból, nem szívvél-lélekkal, hanem kénytelenségből teljesíti tisztét, s kinek ez a kellemetlen helyzet sokáig emlékében maradván, jövőre iparkodni fog, hogy ily helyzetbe ne kelljen jutnia.

Mindezen calamitásokon többféleképp akartak már segíteni. Így a budapesti kir. ítélő tábla szándékos emberöléssel vádolt II—ny Imre elleni bűnügyben meghagyta az első folyamódásilag eljáró kir. törvényszéknek, hogy keresse meg az *ügyvédi kamarát* védő kirendelése céljából. A törvényszék teljesítette a meghagyást, de sikertelenül, mert az ügyvédi kamara nem vállalkozott a védő kirendelésére, azon okból, miveljéz hatáskörébe nem tartozik, s mivel a szegénységi képviselők kirendelésével a bűnügyi védők kirendelése egyáltalán párhuzamba nem vonható. De — nézetünk szerint — a kamara közvetítésének igénybe vétele már azon okból sem volna helyes, mert ez igen nehézkes eljárás s kivált igen sok időt vesz igénybe, e mellett pedig a tulajdonképeni cél itt se éretnék el, mert a kamara által kirendelt védő ép úgy lemondhatna, mint a törvényszék által kirendelt, vagy a fél által választott, s ha védő hiányában a végtárgyalás nem volna is megtartható, az ügyvédi kamara ezért felelősséggel nem volna terhelhető.

Másik mód volna az, hogy a kirendelt vagy a választott ügyvéd *záros határidő alatt nyilatkozatra szoríttatnék az iránt*: elvállalja-e a védői tiszte? Csakhogy végső analysisben ez sem vezet eredményre. Mert ha a végtárgyalás előtt 20 nappal kirendeltetik, vagy választatik egy védő s ez a hátra levő idő első felében, tehát a tizedik napon nyilatkozik és felmentést kér, ha az újból kirendelt védő a végtárgyalás előtt 4 nappal szintén lemond, a harmadiknak csak 3 nappal, a negyediknek egy nappal a végtárgyalás előtt lehetne a kirendelő végzést kézbesíteni.

Részünkről *ideiglenesen*, kíségitő procedura gyanánt mindezeknél alkalmasabbnak találnánk azt, ha a törvényszéki elnök felhivná az ügyvédi kamarát, hogy azon ügyvédek neveit, kik a védői kirendelés elvállalására késznek nyilatkoznak, félvényként előre közölje a törvényszékkel, mely azután ezeket sorban rendelné ki védőkül. Ily módon elvolnának kerülve a kirendelt védő lemondásával járó calamitások, másrészt azok, kik így önkényt vállalkoznak s a védői tiszthez megkivántató előtanulmányokat is megszerzik, több kedvvel és sikeresebben felelhetnének meg nemes feladatuknak.

A kérdésnek *végleges* megoldását részünkről is *csak legislatív uton* reméljük. S e tekintetben — kerülni akarván cikkünk hosszabbra nyújtását — minden konkrét javaslat mellőzésével csak azon propositiókra akarunk még röviden reflectálni, melyeket e becses lapok múlt évi 52. számában — igaz, hogy más alap-okból t. i. a védők iránti aggály folytán — ABSZOLON FERENCZ ur tett.

Ezt a javaslatot főleg három okból nem tartom kivihetőnek. E szerint ugyanis a védői tiszt valódi *«közszolgálatot»* képezne, vagyis a védő állami hivatalnok volna, ki *fizetést* huz s csak azon ügyvéd gyakorolhatná a védői funkciót, ki a törvényszék *«védői lajstromába»* a törvényszék, illetve az elnök által felvétellett. Először is kételyeim vannak arra nézve, *helyes-e, ha a védő közhivatalnok*, ha a védő is az állam képviselője? Nem elég-e az, ha a bűnvádi eljárásban az államot a kir. ügyészség mint közvádló hatóság képviseli? S azután mikép óvja meg a védő tisztéhez okvetlenül megkivántató függetlenségét szemben az állammal, s különösen politikai büntettek védője mikép óvja meg függetlenségét szemben egy esetleg absolutisticus törekvésű kormányval, midőn ő az államtól fizetést huz, és midőn a kormánynak

hatalmában áll őt a legközelebbi évben a védői lajstromból kitöröltetni és ez által nem csak a fizetéstől, hanem a védői funkció gyakorolhatásának jogától is megfosztani?

Másodszor nem helyeselhetem, hogy a t. cikkiró ur a védői funkciót privilégiummá, s a védői kart egy elzárt kasztá akarja tenni, melybe csak az juthat be, a kit a törvényszék felvesz; a fiatal új erők pedig a védői funkciótól egészen elvannak zárva s legfeljebb *«esetenként nyert törvényszéki jóváhagyással»* működhetnek védők gyanánt. Oly megszorítás ez, mely nemcsak az ügyvédek jogát, hanem a vádlott választási szabadságát is legérzékenyebben sérti, mert a vádlott nem választhatja azt az ügyvédet, akiben megbizik, aki e feladatnak teljesen képes volna megfelelni, a ki talpig becsületes ember, de — — nincs felvéve a védői lajstromba s pedig talán csak azért, mert előregedett, vagy beteges s így felhagyott a rendes gyakorlattal.

Végül azt, hogy a védő ügyvédek munkadíjai a bűnvádi átalányból kiutaltassanak, financialis viszonyaink folytán, kivihetetlennek tartom.

BALOGH JENŐ.

A végrehajtás-megszüntetési kereset halasztó hatálya.

A végrehajtási törvény 31. §-a a végrehajtás megszüntetése, korlátozása vagy felfüggesztése iránti kereset halasztó hatályáról intézkedvén, kimondja, hogy a mondott kereset halasztó hatálylyal csak akkor bír, ha eredetiben bemutatott közokirattal vagy teljes bizonyító erejű magánokirattal bizonyított tényen alapul s egyszersmind vagy a végrehajtás foganatosításától számított 3 nap alatt, vagy ha a végrehajtási jog későbbi tény folytán szűnt meg, az ezen tény felmerülte után foganatosított további végrehajtási eljárás befejezésétől, illetőleg a bíróság vagy a kiküldött által hozott végzésnek kézbesítésétől számított 3 nap alatt adatik be.

A tény minőségét ezuttal nem szándéksom vizsgálatom tárgyává tenni; csak azon kérdés szellőztetésével kívánok foglalkozni, hogy a tények keletkezési ideje mily befolyással van a végrehajtás-megszüntetési kereset halasztó hatályára vagyis mikor kell, hogy történetek legyenek a bizonyított kérdések, tények, hogy azok felhozása a halasztó hatályt eredményezze?

A kérdés még így is kissé complicált s ezért példával élek.

Ítélethozatal után alperes a tőkét felperesnek személyesen megfizeti. Felperesi ügyvéd erről tudomással nem bírván, a végrehajtást szorgalmazza. A foganatosításnál alperes a felperes által kiállított nyugtát felmutatja; azonban felperesi ügyvéd ügyfele aláírását azonosnak nem találván, a végrehajtást foganatosítja ugyan, azonban alperesnek megígéri, hogy ügyfeléhez intézendő levél útján, haladéktalanul fog magának a felmutatott nyugta felől meggyőződést szerezni, minek folytán alperes — nyugtájára támaszkodva — végrehajtás-megszüntetési keresetet nem ad be. Felperesi ügyvéd ügyfelének válaszából megtudja, hogy alperes a lefizetett összeggel, nem a kereseti, hanem egy régebbi tartozását egyenlítette ki s miután alperes ezt elismerni vonakodik, a maga idején árverést tüzet; alperes pedig az árverési hirdetmény kézbesítésétől számított három napon belül végrehajtás-megszüntetési keresetet ad be.

A kérdés most már az, vajon azon körülmény felhozása, hogy alperes ítélethozatal után, de a végrehajtás foganatosítása előtt a kereseti tőkét kifizette, még most is, tehát a második birói actus után is halasztó hatálylyal bír-e, vagy pedig e halasztó hatály az első birói actus utáni 3 nap múlva megszűnt-e?

Nézetem szerint ily esetben a végrehajtás-megszüntetési keresetnek ez alapon többé halasztó hatálya nem lesz; a hivatkozott törvényszakas ugyanis a halasztó hatályt két fel-

tételtől teszi függővé. Először is eredetiben bemutatott közokirattal bizonyított tényről és másodszor e ténynek kereset alakjában való bejelentésétől a végrehajtási actus befejezésétől vagy a hozott határozatnak kézbesítésétől számított három nap alatti határidőn belül.

A végrehajtás-megszüntetési keresetnek tehát csakis e két feltétel találkozása esetében lesz halasztó hatálya. Az első feltétel eléggé világosan van kifejtve a hivatkozott törvényszakasban és ezzel többé nem foglalkozunk; a második feltételhez azonban sok szó fér; mert már a §. ezen kifejezése által: *«a további végrehajtási eljárás befejezésétől»* a három napi határidő nem elég szabatosan van körülírva, miután például a végrehajtás foganatosításánál is nyitva hagyja azon kérdést, vajon a végrehajtás foganatosítása a végrehajtási jegyzőkönyv befejezésével vagy pedig annak jóváhagyása iránt hozott birói végzés kézbesítésével tekintessék-e befejezettnek s így a fatalis 3 nap a végrehajtási eljárás mily stádiumától számítassék? e kérdés megoldása pedig annyival fontosabb, mivel a 3 napon túl beadott végrehajtás-megszüntetési kereset már halasztó hatálylyal nem bír.

De a többször hivatkozott törvényszakas némileg homályban hagy az iránt is, hogy egy és ugyanazon tény többször is lehet-e a végrehajtás megszüntetése okául felhozni s pedig — mire itt a fősúly fektetetik, — a halasztó hatály fentartása mellett, s e homályt leginkább az okozza, hogy a törvény e kifejezéssel él: *«az ezen tény felmerülte után foganatosított további végrehajtási eljárás befejezésétől»*, holott a szerkezetben e helyett *«legközelebbi végrehajtási cselekvény»* lett volna felveendő.

E csekélynek látszó restrictionnak fontos következményei vannak.

Tegyük fel ugyanis, hogy a végrehajtást szenvedett a követelést kiegyenlítette, azonban végrehajtható bármily oknál fogva az árverést kitüzetli. Végrehajtást szenvedett ismét bármily oknál fogva végrehajtás-megszüntetési keresetet nem adott be, azonban sikerül neki végrehajthatót az árverés abbahagyására birni. Végrehajtható csak ezután győződik meg arról, hogy ellenfele csak a tőkét és kamatot fizette ki, de a perköltségekkel még hátralékban van s így ezek erejéig az árverést ujabban szorgalmazza. Ily eset nemcsak könnyen képzelhető, hanem vidéki megkereséseknél igenis gyakran fordul elő. Végrehajtást szenvedett most beadott megszüntetési keresete már halasztó hatálylyal nem fog birni, mert *«a bizonyított tény»* és a végrehajtás-megszüntetési kereset beadása között több mint egy — több mint a *«legközelebbi birói actus»* folyt le.

Igen gyakran megesik s bizonyára tisztelt kartársaimmal is megtörtént már, hogy többszöri árverés tüzése után végrehajtást szenvedett egyszerre csak előáll végrehajtás megszüntetési keresettel s noha a bemutatott okmány csak egy csekély részlet lefizetését tanúsítja s az okirat kelte óta alperes által meg nem támadott három-négy birói actus (p. o. árverés kitüzése) folyt le, a bíróság mégis a keresetet halasztó hatálylyal tekinti s csak tárgyalás folyamán lesz constatalva, hogy végrehajtható az okmányban foglalt összeget rég beszámította, hogy azt a kamatok törlesztésére fordította s ez összeggel követelésének járulékai megfogytak, minek nyoma azonban az árverési hirdetményben azért nem volt, mert ebben csak ez általános kifejezés *«s járulékai erejéig»* szokott használni.

Sem az igazságnak, sem a méltányosságnak nem felel meg, hogy a végrehajtást szenvedett egy birtokában levő s már egyszer érvényesített okmányt többször használjon. A végrehajtás-megszüntetési kereset a végrehajtást szenvedettnek utolsó repressiv — de nem ismétlő — fegyvere, melyet tehát minden lövés után, új tölténnyel — új okmánylyal — kell ellátnia.